

[Indenrigsministeren]

Det ville glæde mig, hvis jeg skulle forstå hr. Hjortnæs' udsagn som en støtte fra Socialdemokratiet til, at vi skal have skatterne ned; det ville glæde mig, for jeg mener også, at det er for ringe, at vi ikke har fået skatterne ned i Danmark for mange år siden. Men jeg har ikke opfattet, at Socialdemokratiet umiddelbart er det parti, der har stillet forslag til besparelser, besparelser, besparelser. Jeg har lagt mærke til, at hver gang vi foretager os noget, så koster det som regel lidt mere. Det har altid sin pris, ikke i yderligere besparelser, men i yderligere forbrug.

Hr. Erling Christensen misforstår, når jeg taler om, hvordan vi fastsætter skønnet over indkomsterne, for det, man kritiserer ministeriet for, er de vejledninger, vi sender ud. Jeg ved udmærket godt, at den enkelte kommunalbestyrelse selv ved andenbehandlingen endeligt beslutter, hvor stort kommunens skattegrundlag er, og det gør den helt frit, men det, man kan klandre, er, hvis regeringen, hvis staten, giver et vejledende skøn til kommunerne om, hvor meget man skal regulere skattegrundlaget, og det så er forkert. Det skøn, vi gav for 1990, var for højt, men det er det, jeg siger: Det var ikke i uenighed med Kommunernes Landsforening, for vi var faktisk enige på embedsmandsniveau om, at det var det rigtige skøn, som vi skulle anbefale kommunerne.

Så siger hr. Erling Christensen, at man budgetter efter, hvor meget man får ind. Det er min opfattelse, at flere og flere kommuner – og vel snart alle – gør det, som alle ved man skal: man skal styre udgifterne. Det er udgiftssiden, man kan styre. Man bestemmer ikke selv, hvor meget borgerne har i indtjening på et givet tidspunkt, eller hvor meget virksomhederne skal betale i selskabsskat, så styringen skal ligge på udgiftssiden.

Det, man skal bemærke i aftalen med Kommunernes Landsforening og Amsrådsforeningen, er udgiftssiden. Det er den, vi styrer på – ikke mindst over 4-års-perioden – idet vi siger, at dér skal kommunerne have en udgiftspolitik, der svarer til statens. De mulige årlige reduktioner på det samlede forbrug skal altså svare til det, der gælder på det statslige område. Det er også derfor, man ikke kan sige, hvor meget skatten kan sættes ned pr. år; det er en følge af konjunkturopsvinget, konjunkturoverskuddet, og hvor store besparelser der egentlig er tale om.

Hr. Graversen taler om det at være erhvervsvenlig og om offentlig service. Jeg vil gerne sige, at det er en meget stor misforståelse, hvis man siger, at de kommuner, der har relativt mange ansatte i forhold til dem, der har relativt få ansatte, er de kommuner, der giver den bedste service. Er de steder, hvor virksomhederne føler sig godt behandlet, dér, hvor man nødvendigvis har mange ansatte? Der er en helt anden forklaring på, at en virksomhed føler sig godt behandlet. Det har noget at gøre med ånden og indstillingen, om at hjælpe, at være medspiller, at bistå, og den vigtigste person her er for så vidt borgmesteren eller i virkeligheden kommunalbestyrelsen; det er ikke et spørgsmål om, hvor mange man har ansat i sin forvaltning.

Det, vi lærer i øjeblikket, er jo, at alle kommuner uanset politisk observans er i stand til at gennemføre den proces at give god service, at give en måske endda bedre service for færre ressourcer.

For det er jo det, der rent faktisk sker. Det er ikke et diktat fra Folketinget; det er en proces, man selv har sat i værk. Man ændrer strukturen på rådhusene, man ændrer udvalgssammensætningen, og man ændrer bemandingen. Man går fra sektoropdeling til at nedbryde grænserne mellem forvaltningerne, så man får enhedsforvaltninger, alt sammen med det resultat, kan vi jo se, at man for færre ressourcer er i stand til at give en hurtigere publikumsbetjening, og det er vel det, vi opfatter som begrebet service. Og det bliver ikke slået i stykker af de aftaler, der er indgået for 1991 og efterfølgende år, tværtimod.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Kommunerne har været i stand til indtil nu at klare servicen, og de har været i stand til at klare det kommunale selvstyre. Det, der nok er problemet for nogle af os, er spørgsmålet, om de vil blive ved med at kunne det. Jeg hørte forleden morgen en udsendelse i radioen her fra Københavnsområdet, hvor en læge havde lavet en undersøgelse, der viste, at kommunerne nu er i stand til at leve op til færre udgifter på plejehjemmene til plejen, fordi de bruger flere penge til sovemedicin. Det er ikke vores politik.

Når ministeren sagde, at det vejledende skøn for 1990 var for højt, var det så i parentes underforstået, at det var da ærgerligt, at kommunerne nogle steder tog det for gode varer?